

Szerelmi varázslás kezdőknek

„Elragadó
az elejétől
a végéig”

– Associated
Press

*fine
selection*

MADDIE DAWSON

MADDIE DAWSON

Szerelmi
varázslás
kezdőknek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

EGY

BLIX

NEM KELLETT VOLNA ELJÖNNÖM, EZ AZ IGAZSÁG. Még délután öt óra sincs, és én máris egy gyors, fájdalommentes kómáról ábrándozom. Valami drámai dologról; mondjuk kecsesen a padlóra hanyatlanék, miközben a szemem kifordul, és kezem-lábam reszket.

Tudják, ez itt az unokahúgom szokásos, éves karácsony utáni partija. Az emberek, akik még alig eszméltek fel a hetekig tartó ünnepi bevásárlás, a partik és az ezekből adódó másnaposság megpróbáltatásaiból, minden évben hirtelen itt találják magukat. Wendy Spinaker ugyanis igényt tart rá, hogy *már megint* magukra öltsek a piros pulóverüket meg a legelegánsabb szövetnadrágot, majd órákig ácsorogjanak a nappalijában, hogy megcsodálhassák a drága karácsonyi dekorációját meg az újrabútorozott kúriáját, ráadásul valami nevetséges piros koktélt igyanak, amit egy pincérnek öltözött főiskolás hordoz körbe tálcán.

Amennyire meg tudom ítélni, ennek az összejövételnek az egyetlen célja, hogy az unokahúgom emlékeztethesse a Virginia állambeli

Fairlane úri közönségét, hogy ő egy nagyon fontos személy, ráadásul gazdag is – valaki, akivel számolni kell. Bőkezű adakozó. Egy csomó dolog elnöke. Őszintén szólva nem is tudom mindet észben tartani.

Kísértést érzek, hogy kézfeltartással megszavaztassam az embereket. *Vájon hányan éreztétek, hogy a lelketek megfonnyadt csak az utóbbi pár órában? Hányan szeretnétek csatlakozni hozzám, és egy kongóban kitáncolni a bejárati ajtón?* Tudom, hogy volnának követőim. Az unokahúgom pedig megöletne álmomban.

Én messze lakom, és vén vagyok, mint az országút, úgyhogy még csak el sem kellett volna jönnöm – a legtöbb évben van annyi józan eszem, hogy távol tartom magam –, de Houndy állította, hogy muszáj. Azt mondta, különben megbánnám, hogy nem találkoztam utoljára a családommal. Houndyt aggasztják az olyan dolgok, mint a megbánás a halálos ágyon. Azt hiszem, úgy képzelem el az élet végét, mint egy jó regény lezárását: a végén szépen meghajlunk, és minden bűnt megbocsátunk. Mintha ez csak így menne.

– Elmegeyek – jelentettem ki végül –, de nem szólok nekik, hogy beteg vagyok.

– Tudni fogják, amint rád néznek – felelte.

De persze *nem* tudták.

És ami még rosszabb, idén az unokaöcsém, Noah eljegyezte magát, úgyhogy a parti a végtelenségig húzódik, mivel mindnyájan várjuk, hogy megérkezzenek a menyasszonyával Kaliforniából, hogy a lánynak megmutathassák, milyen előkelő társaságba fog beházasodni.

– Valami kis széllebélelt lányka, akivel egy konferencián ismerkedt meg, és aki valahogy rájött, hogy kaparinthatná meg Noah-t – közölte velem Wendy a telefonban. – Valószínűleg egyetlen működő

agysejtje sincs. Pedagógiai asszisztens, ha hiszed, ha nem. A családja teljesen jelentéktelen – az apja a biztosítási szakmában van, az anyja pedig az égvilágon semmivel sem foglalkozik, amennyire kivettem. Flah-ridába valók. Így ejti. Flah-rida.

Még mindig a széllélelt szót emésztettem, azon törve a fejem, ez Wendy világában vajon mit is jelent. Nem kétséges, engem is valami hasonló lekezelő módon írna le. Tudják, még mindig én vagyok a család fekete báránya, akit gondosan kell felügyelni. Blix, a Botrányos. Gyűlölik, hogy fogtam az örökségemet, és Brooklynba költöztem. Ami – mint azt mindenki tudja – elfogadhatatlan, hiszen északiak lakják.

Körülnézek ebben a szobában, a hajdani családi otthonunkban, amelyet generációról generációra a kedvenc lánygyermekre hagyományoztak (engem kihagyva, persze), és minden erőmre szükségem van, hogy kivédjem a negatív energiát, amely a szegélylécek mentén árad. A tíz láb magas műkarácsonyfa az üveg Christopher Radko díszekkel meg a sziporkázó karácsonyfaéggőkkel azt próbálja elhitetni, hogy itt minden a legnagyobb rendben van, köszönjük szépen. De engem nem tévesztenek meg.

Ez egy velejéig rothadt család, mindegy, mit sugall a dekoráció.

Én úgy látom a dolgokat, ahogy vannak; átlátok a hamisságon és a színlelésen. Még emlékszem arra, amikor ez a hely valóban nagyszerű volt, mielőtt Wendy Spinnaker úgy döntött volna, hogy doláézreket pazarol a homlokzat valamiféle hamis restaurálására.

Ez tökéletesen összefoglalja ennek a családnak az életről vallott filozófiáját: vakold be a valóságot, a tetejére meg kenj egy kis mázat. Senki nem fogja tudni.

De én tudom.

Egy rossz leheletű, kissé ittas idősebb úriember odajön hozzám, és mesélni kezd banki fúziókról és akvizíciókról, amelyeket ő hajtott végre, és melleleg megjegyzi, szerinte az unokahúgom az egyetlen ember, aki képes a bélszint úgy elkészíteni, hogy egy rakás régi zokni íze legyen. Már éppen egyetértenék vele, amikor rádöbbenek, hogy ezt az utóbbit nem mondta valójában. Túl nagy a hőség és a zaj ebben a teremben, úgyhogy elpárologtatom az elmémmel, és ő valóban eltotyog.

Vannak bizonyos képességeim.

Aztán, csodák csodája, amint éppen kétségbeesésünkben átadnánk magunkat a súlyos ivászatnak, suhogva kitárul a bejárati ajtó, és hirtelen feltöltődik energiával a társaság, mintha valaki újra csatlakoztatta volna a konnektorba, és újra életre kelhetnénk.

Itt az ifjú pár!

Wendy odasiet a bejáráshoz, tapsol, és azt mondja:

– Figyelem! Mindenki figyeljen! Természetesen mindnyájan ismeritek az én drága, csodálatos Noah-mat – ez itt bájos menyasszonya, Marnie MacGraw, aki hamarosan a mi *nagyszerű* menyünk lesz! Isten hozott, dhágám!

A sarokban a kis vonósnegyes játszani kezd: „Itt jön a menyasszony”, és mindenki a pár köré sereglik, a kezüket rázzák, és eltakarják előlem őket. Hallom, hogy Noah, a családi hencceg és hősködés méltó örököse, nagy hangon a repülőútról meg a forgalomról mesél, miközben a menyasszonyát úgy tapogatják és ölelgetik, mintha csak közös tulajdon lenne. Ha kinyújtom a nyakamat jobbra, láthatom, hogy valóban bájos: magas és vékony, pirosposzsgás arcú és arany hajú. És egy kék beret van rajta, féloldalra csapva, olyan hetykén, amelyet általában nem látni Wendy partijain.

Aztán valami mást is észreveszek vele kapcsolatban, abból, ahogyan kikukucskál a hosszú szőke frufru alól. És – puff! – a termen át találkozik a tekintete az enyémmel. Esküszöm, valami átvillan tőle hozzám.

Már éppen felálltam volna a kétszemélyes kerevetről, de most visszazökkenek rá, behunyom a szemem, és szorosan összekulcsolom a kezem.

Ismerem őt. Ó, istenem, úgy érzem, mintha *ismerném* őt.

Egy percbe telik, mire összeszedem magam. Lehet, hogy tévedek. Hogy is volna ez lehetséges? De nem. Így van. Marnie MacGraw olyan, mint a régi, sugárzó önmagam, amint ott áll, tűrve a déli úri társaság támadását, én pedig látom őt öregnek és fiatalnak, és érzem, hogy az én öreg szívem úgy dobol, mint régen.

Gyere ide, kedvesem, sugározom felé.

Szóval ez – ez – az, amiért itt vagyok. Nem azért, hogy valamiféle lezárása legyen a sokéves családi viszálynak. Nem azért, hogy ezeket az abszurd koktélokat igyam, vagy akár, hogy újra felkeressem a gyökereimet.

Azért kellett idejönnöm, hogy Marnie MacGraw-val találkozzam.

A gyomromra teszem a kezem, a daganatra, amely a múlt tél óta növekszik ott bent, a kemény, tömör csomóra, amelyről már tudom, hogy meg fog ölni még nyár előtt.

Gyere ide, Marnie MacGraw! Olyan sok mindent kell elmondanom neked.

Még nem. Még nem. Nem jön ide.

Hát persze. Vannak bizonyos kötelező feladatok, amikor bemutatják az embert a jól nevelt déli társaságnak, amikor te vagy a trónörökös jövendőbelije. És ezektől a megpróbáltatásoktól Marnie

MacGraw ideges lett, feszült és bizonytalan. Aztán elkövet egy szörnyű baklövést, ami olyan csodálatosan rettenetes, hogy már egymagában ezzel a szívembe lopta volna magát mindörökre. Még ha nem is ismerném már őt. Visszautasítja, hogy vegyen egy adagot Wendy bélszínjéből. Először csak udvariasan megrázza a fejét, amikor az orra alá nyomják. Megpróbálkozik azzal a kijelentéssel, hogy nem éhes. Ám ez nyilvánvalóan nem igaz, amint arra Wendy lézerként villogó szemmel rámutat. Hiszen Marnie órákon át utazott északról Noah-val, és Wendy történetesen tudja, hogy elmulasztották a reggelit meg az ebédet is, és megpróbálták a légitársaság által kínált földimogyorón kibírni hazáig.

– Ugyan, drágám, *muszáj* enned! – kiált fel Wendy. – Nincs egyetlen fölös kalória sem azokon a csontokon, az ég áldjon meg!

Behunyom a szemem. Még csak pár perce van itt, de már kiérdemelt magának egy halálos „az ég áldjon meg” megjegyzést. Marnie most már remeg. Elvesz egy teasüteményt meg egyetlen piros szóírószemet. Ám ez sem a megfelelő próbálkozás.

– Nem, nem, drágám, egyél egy kis bélszint! – sürgeti Wendy, hangjában az ismerős éllel. Noah valahogyan elmulasztotta elmagyarázni igaz szerelmének, hogy a családi törvény *megköveteli*, hogy a vendégek vegyenek egy kis bélszint, azután pedig kötelesek magukat gyakorlatilag a padlóra vetve, az elragadtatástól eksztázisban rángatózva ódákat zengeni az étel csodálatos voltáról, hiszen mindig *sokkal* csodálatosabb, mint az előző évben.

És akkor Marnie kiejti a szavakat, amelyek örökre megpecsételik a sorsát. Dadogva közli:

– Én... nagyon sajnálom, de igazán nem szívesen eszem belsősegeket.

A szám elé teszem a kezem, hogy ne lássák, milyen szélesen mosolygok.

Aha! Az unokahúgom szeme villámlik, és ijesztően nevet, ahogy szokta. Majd megszólal, olyan hangosan, hogy mindenki elhallgasson, és rá figyeljen.

– Kedvesem, ugyan honnan vetted azt az ötletet, hogy a *bélszínnek* bármi köze volna a *belsőségekhez*? Az ég szerelmére! Csak nem keverted össze a béllel? Mondd, kérlek, hogy nem ez a helyzet!

– Sajnálom, én nem... ó, nagyon sajnálom...

Ám minden hiába. Ami történt, megtörtént. A tálat elveszik előle, Wendy pedig elvonul, a fejét csóválva. Az emberek folytatják a beszélgetésüket. Wendyt megsértették. *Ezek a mai gyerekek. Nincs semmi jó modor bennük.*

És hol van Noah – Marnie megmentője és védelmezője – ez alatt a kis jelenet alatt? A nyakamat nyújtogatva próbálom felfedezni. Ó, igen. Természetesen elment Simon Whipple-lel, a legjobb barátjával. Hallom, hogy a szomszédos biliárdszobában nevet valamin, amit Whipple mond. Mint két csikó, ahogy boldogan dobognak a patájukkal valami érthetetlen, értelmetlen tréfán.

Úgyhogy én állok fel, és odamegyek Marnie-hoz. Két vörös folt lángol az arcán, szőke haja a beret nélkül most lazán és talán egy egészen kicsit ziláltan omlik alá. Wendy talán már menthetetlennek ítélte. Tengerparti frizura. Nem társasági. És határozottan nem olyan frizura, amit a virginiai Fairlane fontos embereinek néznie kellene a szokásos éves karácsony utáni partin.

Odavezetem, ahol korábban letáboroztam. Megveregetem a kezevet ülőkéjét magam mellett, ő pedig leül, és a halántékához szorítja az ujjá hegyét.

- Nagyon sajnálom – mondja. – Rettentő idióta vagyok, ugye?
– Ugyan – felelem –, ne mentegetőzzék többet, kedvesem.

Látom a tekintetén: most kezd rájönni, hogy máris hány dolgot elrontott. A bélszíntől eltekintve is, például nem megfelelő ruhát visel ehhez a kis összejövetelhez. Fekete skinny nadrág! Tunikával! Az előírásos piros kasmírpulóverek tengerében, az ondolált, lakkozott frizurák és télapós fülbevalók között Marnie MacGraw lelapult, kócos hajával, a szemébe lógó frufruval, egy szürke inget merészel viselni – egyetlen csillogó ékszer nélkül, ami arra utalna, hogy a karácsony a legeslegszentebb ünnep, az utókarácsonyi parti pedig a legjobb része a karácsonynak! És a lábbelije... Türkizkék bőr cowboycsizma! Persze fantasztikus. Csak éppen nem az előkelő társaságba való.

Kezembe fogom a kezét, hogy megnyugtassam, és hogy titokban ellenőrizzem az életvonalát. Ha öregasszony vagy, megérintheted az embereket, mivel ártalmatlan vagy, és legtöbbször láthatatlan is.

– Ne is törődjön Wendyvel! – súgom neki. – Elmulasztotta a jó modorról szóló órákat, mivel két extra kurzust végzett a személyes megfélemlítésből.

Marnie lenéz a kezére.

– Nem, én viselkedtem rémesen. Egyszerűen csak el kellett volna fogadnom a bélszínt.

– Lófaszt – súgom neki vissza, amivel megnevettettem. Az emberek ellenállhatatlanul komikusnak találják, ha egy öregasszony káromkodik. Ezzel bizonyára megszegjük az összes természeti törvényt. – Udvariasan megpróbálta visszautasítani, hogy olyat egyen, amit nem kedvel, és a fáradozásáért cserébe zavarba hozták.

Marnie rám néz.

– De... de végül is nem belsőségből készül. Gondolom.

– Nos, úgy hangzik. Na és? Talán kutatásokat kellene végeznie az összes lehetséges étel elnevezéséről, amikor eljön egy karácsonyi *zsúr*ra? Ugyan, kérem!

– Tudnom kellett volna.

– Nézze, kinek az oldalán áll tulajdonképpen? A sajátján vagy a Kivagyfi Kúria nagyasszonyáén?

– Tessék?

Megveregetem a kezét.

– Maga aranyos – mondom. – És az igazság az, hogy az unoka-húgom egy érzéketlen nőszemély. De nézzen csak körül az egész társaságon! Én általában nem szívesen idézem magamra a gonosz erőket a kritizálással, de nézze csak meg ezeket a hamis mosolyokat és savanyú képeket maga körül. Én drótkéfével fogom magamról le-súrolni a kádban ezt a sok negatív kisugárzást, amikor hazamegyek. És ezt javaslom magának is. Ez az átkozott képmutató banda, aki megeszi a bélszínt, akár szereti, akár nem. És még tudja, mit mon-dok?

– Mit?

Felé hajlok, és színpadias suttogással folytatom:

– Akár *bélsárból* is készülhetne, akkor is megennék. Mert Wendy Spinnaker az ő uruk és parancsolójuk.

Marnie nevet. Szeretem a nevetését. Barátságos csendben ülünk. Bárkinek a szemében mi nem vagyunk más, mint két idegen, akik udvariasan társalognak, mert hamarosan rokonok lesznek. Ám en-gem majd szétvet a vágy, hogy mindent elmondjak neki. Persze rossz-szul kezdem, mivel annyira kijöttem már a gyakorlatból az udvarias társalgást illetően.

– Meséljen magáról! – bököm ki sietve. – Megcsinál mindent, amit akar, független emberként, mielőtt összeköti az életét ezzel a fickóval?

Kissé felvonja a szemöldökét.

– Nos, igen. Jó állásom van, és... csináltam dolgokat. Jártam helyeken. Tudja. Már majdnem harminc vagyok, úgyhogy ideje igazi felnőtté válnom. Olyan valakivé, aki megállapodik.

– Megállapodik. Ez rémesen hangzik, nem igaz?

– Szerintem... elég jól hangzik. Úgy értem, ha az ember szerelmes abba a bizonyos személybe, akkor jó dolog, ha nem szaladgálunk tovább, hanem teremtünk egy közös otthont. – Körülnéz a teremben, valószínűleg azon törve a fejét, hogy mi egyébről beszélhetnénk még, aztán visszatér hozzám a tekintete. – Egyébként nagyon tetszik nekem, amit ma este visel.

Egy lila bársony vintage estélyi ruha van rajtam, amit egy turkálóban vettem Brooklynban. Apró üveggyöngyök vannak körökben rávarrva, és igazi, örült, jókora *dekoltázs* van. Nem mintha nekem valami nagyszerű dekoltázsom volna; őszintén szólva úgy néz ki, mint egy zsák barackmag.

– Ez az én primadonnaruhám – mondom neki, aztán hozzá hajlok, és úgy súgom: – Nevetségesen büszke vagyok a lányokra ma este. Az igazság az, hogy bele kellett kötöznöm őket ebbe a támasztós melltartóba, hogy kellőképpen felálljanak ehhez, de arra gondoltam, még egyszer, utoljára bevetem őket. Ezután – soha többé nem veszek melltartót. Megígértem nekik.

– Tetszenek nekem a színek. Nem tudtam, mit vegyek fel, úgyhogy ezt a sűrű inget választottam, mivel arra gondoltam, ez illik mindenhez, de nagyon unalmasnak tűnik a többiekhez képest.

– Közelebb hajol, és hozzáteszi: – Azt hiszem, sosem láttam még ennyi piros pulóvert egy teremben.

– Itt, a Virginia állambeli Fairlane-ben ez a karácsonyi egyenruha. Csodálkozom, hogy magának nem adtak egyet, amikor átlépte a város határát.

Ekkor odalép hozzánk egy középiskolás egy tálca itallal, és Mar-nie meg én is választunk egy piros kotyvalékot. Nekem ez már a negyedik, de ki számolja? A poharához koccintom a magamét, és ő mosolyog. Nem tudom levenni a tekintetemet a szeméről, amely nyugtalanító módon hasonlít a sajátomra. A hajam tövében valami enyhe bizsergést érzek.

– Szóval – mondom –, mit gondol, amikor férjhez megy, képes lesz megőrizni a csodálatos szabad szellemű önmagát?

Elkerekedik a szeme.

– *Szabad szellemű* önmagam? – kérdi, és nevet. – Nem, nem, nem. Féltreértett engem. Én valóban örülök annak, hogy megállapodom. Veszünk egy házat, gyerekeink lesznek... – Mosolyogva hozzáteszi: – Szerintem kell, hogy az embernek legyen egy terve az életre.

Egy pillanatig hallgatok. Sóhajtok egy kicsit, aztán benyúlva a kizvágásomba, gyengéden megigazítom a lányokat.

– Én talán ott rontottam el. Azt hiszem, egyetlen pillanatig sem követtem semmiféle élettervet. De válaszoljon erre: megéri érte feladni a szabad szellemét?

– Az életterv biztonság. Elköteleződés.

– Aha – mondom. – Az a cucc. Most már értem, én miért nem próbálkoztam vele. Ha bárki bármikor *úgy* említi a biztonságot, mint valami jó dolgot, én frászt kapok. És az *elköteleződést*. Fúj!

– Ó! Nos, *maga* volt valaha férjnél?

– Ó, te jó ég, persze! Kétszer is. Sőt, kis híján háromszor. Először a nagynevű Wallace Elderberry professzorhoz mentem hozzá, ha tudni akarja. – Közelebb hajlok Marnie-hoz, a kezére teszem a kezem, és elmosolyodom. – Wallace az ő vad, értékes életét a földön azzal töltötte, hogy egy bizonyos zöld fejű rovar életciklusát kutatta. Elutaztunk Afrikába, hogy begyűjtsünk olyan bizarr, kemény páncélzatú egyedeket, amikre maga hús másodpercnél tovább gondolni sem akar. El tudja képzelni? És amikor hazatértünk, rájöttem, hogy egy életre elegendem volt a bogarakból. – Suttogva folytatom: – És, ha tudni akarja az igazságot, maga Wallace Elderberryt is kezdem egy hatalmas csótánynak látni. Úgyhogy elváltunk.

– Azta! Csótánnyá változott férj. Tiszta Kafka.

– Te jó ég, hát nem isteni, amikor sikerül még Kafkát is felemlíteni egy hétköznapi utókarácsonyi csevegésben?

– Nos, maga kezdte – válaszol Marnie. – És mi történt a második férjjel? Ő mivé változott?

– A második alkalommal a jobb belátásom ellenére mentem férjhez – amit egyébként soha, de soha ne tegyen, ha netalán ezt fontolgatná...

– Nem fontolgatom – mondja.

– Hát persze, maga nem, de ezt a hibát nagyon sokan elkövetik. Szóval, a második férjem Rufus Halloran volt, egy jogsegélyt nyújtó jogász. Brooklynban nyitottunk irodát egy kis üzlethelyiségben az 1970-es években. Brooklyn akkor kaotikus hely volt. Úgyhogy sokat dolgoztunk szökevényekkel és hajléktalanokkal. Ilyesmik.

– És mi történt? Ő is csótánnyá változott?

– Nem. Belőle hiányzott a képzelőerő ahhoz, hogy bármivé változzon, sajnos. Kiderült róla, hogy egy borzasztóan unalmas emberi lény, aki mindennek csak a sötét oldalát látja. Ahogy ránéztem,

mintha valami szürke köd vette volna körül, amin nem voltam képes áthatolni. Meg akarta váltani a világot, de nem volt képes emberi érzésekre. Semminek nem tudott őszintén örülni. Valami unalmas, fellengzős szavakból álló fallal vette magát körül. Úgyhogy... elváltunk. Így kellett történnie.

– Komolyan? – Félrehajtja a fejét, és mosolyogva fontolgatja, amit mondtam. – Elvált valakitől, csak azért, mert unalmas? Nem is tudtam, hogy ez kellő jögalap.

– Nem volt más választásom. Majd belehaltam, olyan unalmas volt. Mintha csak meghalt volna, mielőtt még az élete véget ért, és engem is lehúzott magával.

– Igen, de az élet nem lehet állandóan érdekes.

– Ó, drágám. Az enyém az. Ha két hétnél hosszabb ideig unalmas, akkor változtatok rajta. – A szemébe nézek, és mosolyogva hozzászem: – És be is vált, mert most Houndyval élek, aki homárhalsz. És Houndyban az a különleges, hogy akár négy napon át egyfolytában beszélhet nekem a homárokról meg a páncéljukról, az árapályról meg az égről, és soha semmi nem unalmas nekem, bármit is mond, mert az a nyelv, amin Houndy *valójában* beszél, az a szerelemről szól, az életről és a halálról, a háláról és a megbecsülésről; a mulatságos pillanatokról.

Megrebben a tekintete, és látom az arcán, pontosan tudja, miről beszélek.

– Én így érzem magam, amikor munkában vagyok – jegyzi meg halkán. – Egy óvodában dolgozom, úgyhogy egész nap három- és négyéves gyerekekkel ülök a padlón, és beszélgetünk. Sokan azt gondolják, ez bizonyára a legunalmasabb dolog a világon, de, te jó ég! A legmegdöbbenőbb dolgokat mesélik el nekem. Filozófiai fejtegetésekbe bonyolódunk a bibijeikről, és hogy a gilisztáknak a járdán

néha hogy megsértik az érzéseiket, és hogy miért a sárga zsírkréta a legirigyebb, a lila meg kedves. El tudja képzelni? Ismerik a zsírkréták személyiségét.

Nevet, és kinyújtja maga előtt a lábát.

– A papámnak meséltem erről a múltkor, de ő egyáltalán nem értette. Ő persze azt gondolja, valami... *felőttebb* dolgot kellene csinálnom. *Nagyon* örülne neki, ha érdeklődnék az üzlet iránt. – Zavartan elhallgat, aztán hozzáteszi: – A papám valójában nagyon kedves. Fizette a tanulmányaimat egy nagyon drága főiskolán, tudja, és erre csak pedagógiai asszisztens lett belőlem. A nővérem – na, őrá büszke lehet. Ő kutató vegyész lett. Én viszont... semmi. Úgyhogy azt mondtam neki: „Nézd, papa, van egy csodálatos lányod meg egy átlagos. Kettőből egy nem olyan rossz arány.”

– Figyeljen – mondom. Ez az egész kiszívta az energiámat. – Jöjjen ki velem. Ki akarok jutni innen. Látja, hogy összegyűlt a negatív energia a zongora mellett? Látja? A levegő ott sötétebb. Szerintem ki kell mennünk, hogy egy kis tiszta levegőt szívhassunk.

Bizonytalanul néz rám.

– Lehet, hogy meg kellene keresnem Noah-t. Hol van?

Hirtelen ráeszmélünk, hogy körülöttünk zajlik a parti, kis csoportokban beszélgetnek az emberek. Wendy udvart tart az ebédlőben, hallani, ahogy harsogva nevet.

– Noah elment valahová a barátjával, Whipple-lel – mondom Marnie-nak. – Elválaszthatatlanok. Ezt akár most rögtön megtudhatja róla.

– Ó, igen. Sokat hallottam Whipple-ről – válaszolja. – Talán oda kellene mennem, hogy beszéljek velük. Hogy megnyugtassam Whipple-t, én nem olyan feleség leszek, aki... tudja... távol tartja a régi barátokat.

– Mondom, ki kellene jönnie velem. Whipple várhat. Természetesen maga itt a díszvendég, úgyhogy jól kell időzíteni a távozásunkat, nehogy valaki meg akarjon állítani minket. Tud ügyesen osonni? Csak jöjjön utánam, és az ég szerelmére, ne nézzen senkinek a szemébe!

Megragadom a kezét, és elindulunk. Lehajtott fejjel osonunk végig a hátsó folyosón és a konyhán keresztül kifelé.

A szobalányok néhány tálcát mosogatnak, és egyikük – Mavis, aki, mint észrevettem, szerelmes a UPS-futárba, aki ma jött – odaszól nekem:

– Hideg van odakint, Ms. Holliday.

Én pedig azt felelem, hamarosan visszajövünk teázni.

Aztán végre kint vagyunk. Az esti levegő hideg és csípős; mélyen belélegezzük. Csodálatos itt kint, a hatalmas hátsó udvarban, amely egészen a golfpályáig nyúlik. Sövények szegélyezik, és a kis tónál még egy rózsakert is van. A partiról kiömlik a sárga fény a belső udvarra, a kertet pedig több tucat lampion világítja meg – elektromos gyertyák papírzacskókban.

Olyan tökéletes az este, hogy meg sem lepődöm, amikor nagyon finoman havazni kezd, mintha csak valaki elfordított volna egy kapcsolót a kedvünkért.

– Ó, istenem! – mondja Marnie, kinyújtva a kezét. – Ezt nézze! Még sosem láttam havat! Csodálatos!

– Á, az első hó – felelem. – Az mindig is látványos.

– Noah mondta nekem, hogy maga itt nőtt fel. Nem hiányzik néha ez a hely?

– Nem – válaszolom. – Amikor ott van nekem Brooklyn.

Aztán mesélek neki az őrült házamról és az emberek őrült közösségéről. Gyerekek és szülők, meg öregek szedett-vedett társasága,

akik ki-be járnak egymás lakásába, elmesélik a történetüket, tanácsot adnak egymásnak, és dirigálnak mindenkinek.

Mesélek neki Loláról, a szomszédban lakó legjobb barátnőmről, aki húsz éve elveszítette a férjét, és Jessicáról meg az ő aranyos, fura kisleányról, és hogy mennyire szükségük van mindnyájuknak a szeretetre, és mégis mennyire megrémülnek, amikor közeledik hozzájuk a szeretet.

És azután, mivel Marnie-nak ezt tudnia kell, elmagyarázom neki, hogyan működik ez az egész pártaláló dolog velük, mivel akaratlanul is látom, kihez kell tartozniuk. Azt hiszem, mesélni fogok neki Patrickről is, de aztán elhallgatok, mivel elkerekedik a szeme, és megkérdi:

– Maga összehoz embereket?

És bingó! Megérkeztünk oda, ahová el kellett jutnunk.

– Igen. Van valami fura megérzésem, amikor olyan embereket látok, akiknek össze kell tartoznia. Magában is megvan ez, ugye?

Rám mered.

– Honnan tudta? Egész életemben ezen a dolgon gondolkodom. Látok két embert, és egyszerűen tudom, hogy össze kell tartozniuk, de fogalmam sincs, honnan tudom. Csak úgy tudom.

– Igen. Velem is ugyanígy van.

Hallgatok, és magamban nógatom, hogy tovább beszéljen.

– Az volt a legnagyobb sikerem, amikor a nővéremnek találtam férjet – mondja végül. – A szobatársam bátyja volt, és akkor ismerkedtem meg vele, amikor eljött a szobatársamért a karácsonyi szünet előtt. És abban a pillanatban *tudtam*, hogy tökéletes pár volna Natalie-nak. Képtelen voltam bármi másra gondolni. Valósággal *fájt* a szívem, amíg be nem tudtam mutatni őket egymásnak. És aztán amikor találkoztak – valóban, csak úgy pattogtak a szikrák közöttük.

Valóságos tűzijáték volt. Szinte azonnal egymásba szerettek. Fogalmam sincs, honnan tudtam, de tudtam, hogy így lesz.

– Hát persze hogy tudta – felelem halkán.

Kinézek a kertre, a havas ég háttére előtt árnyékként magasodó fákra, és legszívesebben térdre rognék, hogy hálát adjak. Itt vagyok életem végén, és a világegyetem elküldte őt nekem. Végre.

– Sokféle tehetsége van – mondom, amikor ismét képes vagyok megszólalni.

– Úgy gondolja, hogy ez tehetség? Ahogy én látom, egyszerűen olyan ember vagyok, aki csak úgy üldögél, és azt gondolja magában: „Azta, Melinda, a munkatársam talán szívesen lógna azzal a fickóval, aki a fociszakkört tartja, mert valahogy úgy illenek egymáshoz.” Eközben a nővérem olyan dolgokat talál fel, amik megmentik majd a világot, nekem pedig általában csak az jár az agyamban, hogy a környezetemben kik néznek ki úgy, hogy esetleg beleszerethetnének egymásba. Nagy ügy.

Éreztem, olyan hangosan dobol a szívem, hogy össze kellett kulcsolnom a kezem, hogy megerősítsem magam.

– Az igazság az – mondom neki –, hogy a szerelem *valóban* az a nagy ügy, aminek mindenki tartja, nem pedig valamiféle biztonság vagy biztosítási kötvény a magány ellen. A szerelem *minden*. Az mozgatja az egész világegyetemet!

– Nos, de nem fontosabb, mint megtalálni a rák ellenszerét – válaszolja.

– De igen. Ez az életerő. Ezen kívül nincs más.

Maga köré fonja a karját, én pedig figyelem, amint hópelyhek telepednek puhán a karjára.

– Néha – kezdi – színeket látok az emberek körül. És apró fényeket. A családom elborzadna, ha tudnák. Azt hiszem, valamiféle

elmebajnak tartanák. De én ezt látom – apró szikraesőt, ami csak úgy a semmiből ott terem.

– Tudom. Az csak szellemi energia – mondom neki. Aztán az ajkamba harapok, és elhatározom, hogy fejest ugrom a dologba. – Szokta a gondolatait arra használni, hogy elérje, valami megtörténjen? Csak úgy szórakozásból?

– Mire gondol?

– Nos, figyeljen! Forduljon meg, és nézzünk be ott az ablakon. Lássuk csak... mondjuk, válasszuk azt a piros pulóveres nőt.

Marnie nevet.

– Melyiket? Mindnyájan piros pulóverben vannak.

– Azt a vörös hajút. Irányítsuk rá a gondolatainkat. Küldjünk neki egy kis fehér fényt. Gyerünk, figyelje, mi történik.

Egyikünk sem szól. Én fehér fényben fürdetem a nőt, ahogy szoktam. És valóban, úgy harminc másodperc után leteszi az italát, és körülnéz a teremben, mintha csak a nevéen szólították volna. Marnie elragadtatottan nevet.

– Látja? Ezt mi csináltuk! Küldtünk neki valami jó érzést, és el is ért hozzá – mondom.

– Várjon csak! Ez energia? És mindig működik?

– Nem mindig. Néha van ellenállás. Csak mókából csinálom. A pártalálás – az mintha máshonnan jönne. Olyan, mintha *megmutatnák* nekem, melyik két embernek kellene összetartoznia.

Érdeklődve néz rám. A vörös foltok még jobban felizzanak az arcán.

– És megtalálta a módját, hogyan élhetne meg ebből a pártalálásból? Talán nekem is erre kellene rájönnöm.

– Ó, édesem. Én abból élek, hogy én vagyok. Megtanultam, hogy ugyanaz az intuíció, amely elárulja nekem, kiknek kell együtt

lennie, elvezet engem pontosan ahhoz, amire szükségem van. Amióta csak eldöntöttem, hogy úgy élek, ahogy akarok, mindig gondoskodtak rólam.

– Azta! – mondja, és nevet. – Elképzelem, amint ezt próbálom megmagyarázni a papámnak... – Megragadja a kezem. – Hé! Eljön az esküvőnkre? Nagyon-nagyon szeretném, ha ott lenne.

– Természetesen – felelem. *Ha még megvagyok akkor. Ha képes leszék rá.*

És nyilvánvaló módon ekkor dönt úgy a nagy Univerzum, hogy ami sok az sok, és megjelenik Noah. Kilép a hátsó ajtón, és nagy léptekkel elindul felénk. Mint aki egy kissé bosszantó küldetést teljesít.

– Mindenhol kerestelek – mondja. – Te jó ég, havazik! És rajtak még kabát sincs.

– Nekem nincs szükségem rá. Ez csodálatos – mondja Marnie. – Nézd, hogy szikrázik a fényben. Fogalmam sem volt, hogy ilyen.

– Hópelyhek, és kész – jelenti ki Noah. Odalép hozzá, és átöleli a vállát. *Olyan jóképű férfi, gondolom, a sötét hajával és szemével, és olyan szomorú, hogy valami drapp színű, ködös aura veszi körül.*

Marnie kipirul és ragyog, és hatalmas szeretettel néz Noah-ra; hirtelen mintha csak egy csomó csillag szikrázna fel körülötte.

– Rendkívül élvezetes beszélgetést folytattam a menyasszonyoddal – közlöm Noah-val.

– Nos, ez remek, de nekünk most mennünk kell – feleli, és nem néz rám. – Örülök, hogy látlak, Blix néni, és sajnálom, hogy csak ilyen röviden maradhatunk, de egy másik partin is várnak.

Biztos vagyok benne, már nem emlékszik, hogy valaha rajongott értem. Hogy régen az erdőben sétáltunk ketten, a pocsolyákban tapicskolva gumicsizmában vagy mezítláb, és az egyik nyáron szentjánosbogarakat meg apró halakat fogtunk, megáldottuk, aztán

elengedtük őket. De ez már nagyon régen volt, és a közben eltelt időben úgy tűnik, átvette az anyja véleményét, hogy nem érdemes törődni velem.

Már túltettem magam rajta – tényleg. Valaha sokkal többet reméltem, de mostanra már annyira hozzászoktam a családom közönyéhez, hogy még azt sem bánom, amikor az égre fordítják a tekintetüket, amikor azt hiszik, nem veszem észre, és hogy állandóan azt mondják: „Ó, *Blix!*”

Marnie Noah karjába fűzi a karját, és arcon csókolja a férfit, miközben közli velem, ha esetleg nem tudnám, hogy Noah a legjobb harmadikos tanító a világon, és hogy az osztályában az összes gyerek, meg az anyukák is odavannak érte. Noah-ra nézek, és elmosolyodom.

Noah kényelmetlenül megmoccan.

– Marnie, sajnos tényleg indulnunk kell. Egyre nagyobb lesz a forgalom.

– Hát persze – mondom. – Én is meglépnék erről a partiról, ha ki tudnék találni valami hihető ürügyet.

Noah arckifejezése nem változik, de Marnie visszafordul, és rám vigyorog.

– Szóval... – mondja neki Noah – hozom a kabátodat. A könyvtárszobában hagytad?

– Majd én elmegeyek érte – mondja Marnie, de én megérintem a karját, és mikor rám néz, kissé megrázom a fejem. *Hagyd, hadd menjen.*

Amint Noah távozik, azt mondom a lánynak:

– Nézze, ezt el kell mondanom magának. Maga csodálatos, és különleges képességgel rendelkezik. És valami nagy-nagy élet várja.

Még sok meglepetésben lesz része. Az Univerzum nagy magasságokba fogja repíteni.

Marnie nevet.

– Aha. Azt hiszem, nem igazán szeretem a meglepetéseket.

– Ezek jó meglepetések lesznek, biztos vagyok benne – felelem.

– De most jön a lényeg. Ne érje be olyasmivel, amit nem akar. Ez a legfontosabb.

Behunyom a szemem. El akarom mondani neki, hogy ő tiszta arany, Noah pedig tiszta drapp, és hogy van valami szerencsétlen sáros dolog a levegőben, amikor Noah ránéz. És ha megtehetném, ha nem félnék attól, hogy bolondnak néz, elmondanám neki azt is, hogy ő meg én valahogy kapcsolódunk egymáshoz, és egészen eddig őt kerestem.

De Noah visszatér a kabáttal, a retiküllel meg az utasítással, hogy a lánynak be kell mennie, hogy elbúcsúzzon a családtól.

Marnie közli vele:

– Blix néni megígérte, hogy eljön az esküvőnkre. Hát nem nagy szerű?

Noah felsegíti rá a kabátot, és közben válaszol:

– Igen, hát majd szólok a mamámnak, hogy adja hozzá őt is a listához.

Aztán sietve arcon csókol.

– Vigyázz magadra! – mondja.

Ideje menniük. Noah sietve elindul a maga férfias, türelmetlen módján, és int a lánynak, hogy kövesse.

– Tessék! Vigye ezt el! Egy kis szín magának.

Leveszem a nyakamból a sálát, a kedvencemet, kék selyem áttört mintával és lelógó rojtokkal, és a nyakába kanyarítom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Marnie elmosolyodik, és egy csókot küld nekem.

Amint bemennek, látom, hogy a lány Noah felé emeli az arcát, amely rózsás, arany és bíbor a szerelemtől, és szikrák pattognak körülötte.

Mikor elmennek, a levegő lassan megnyugszik körülöttem. A szikrák lecsendesülnek és kiégnek, mint azok a július negyedikei csillagszórók, amikor elfogy róluk az anyag, és visszaváltoznak éles fém-pálcikákká.

Behunyom a szemem. Egyszerre fáradtnak és kimerültnek érzem magam. Aztán tudatosan bennem valami, amit korábban nem tudtam. Egy olyan megdönthetetlen igazság, amelyet még sosem éreztem: Marnie és Noah nem fog összeházasodni.

Ami azt illeti, már véget is ért közöttük a dolog.